

Svi smo mi vrtni patuljci

Vrtni patuljci su mitska bića koja obitavaju pretežno u vrtovima. Riječ patuljak izvedenica je od uzvika: “Pa, tuljac!” kojim se nekada ukazivalo na njihovu iznenadnu prisutnost u, primjerice, vrtu. Ostatak razgovora koji prethodi danom uzviku išao bi ovako:

Vidioc patuljaka: “Vidio sam tuljac.”

Nevjerni Toma Akvinski: “Ha?”

Vidioc patuljaka: “Pa, tuljac!”

A jednako tako je moguće da je Paracelzus jednostavno izmislio tu riječ kada je patuljke proglasio jednima od pet elementalaca. Vrtni patuljci su zemljani elementalci. Postoje još i undini, vodeni elementalci, silfe, zračni elementalci i salamanderi, vatreni elementalci. Postoji još i kamin u mojoj sobi, ali nećemo sad o njemu.

Vrtni patuljci su već godinama glavni izvor inspiracije priznatim kontinentalnim filozofima.

“Značenje vrtnih patuljaka postaje jasno tek kad se uzme u obzir da dobro nije, i ne može biti, dobra stvar ili mogućnost onkraj ili

ponad svake loše stvari ili mogućnosti, da autentično i istinito nisu stvarni predikati objekta savršeno analognog (čak i ako je suprotstavljen) lažnom i neautentičnom.”⁰¹

“To ne znači, naprotiv, da vrtni patuljci nisu, i ne moraju biti, nešto, da su jednostavno određeni za ništavoću i da zato mogu slobodno odlučiti da li da budu ili da ne budu, da usvoje ili ne usvoje ovakvu ili onakvu sudbinu (nihilizam i decidionizam susreću se u ovoj točki). Na snazi je nešto što vrtni patuljci jesu i moraju biti, ali to nešto nije bit niti je u pravom smislu riječi stvar: To je jednostavna činjenica njihove egzistencije kao mogućnosti ili potencijaliteta.”⁰²

Nalazimo ih često i u popularnoj, motivacijskoj literaturi, ponekad i u naslovu, kao u ovoj briljantnoj knjizi Paula Ardena koju svaka do sebe držeća kuća mora imati na svojoj polici, ako ne od nje i učiniti policu: *Što god mislio, misli na vrtne patuljke*.

Moj najdraži odlomak je sljedeći.

“Ne idi na fakultet.

Odlazak na fakultet obično znači ‘Ne znam što da učinim sa svojim životom, pa ću poći na fakultet.’

[Sad se tu spominje *gap year* odnosno, opisno, godina u kojoj budući vrtni patuljci pođu putovati po svijetu ili se zaposle prije nego što krenu na fakultet, a nakon što su završili srednju školu. Procjepna godina ili rupna godina. U svakom slučaju, taj dio sam izostavila jer mi se ne uklapa u tezu.]

Neki vrtni patuljci su dovoljno sretni da od malih nogu znaju što žele učiniti sa svojim životom.

Većina ima ogromnih poteškoća pri upotrebi svojih kvaliteta u korisne svrhe.

01 Giorgio Agamben, *The Coming Community*, preveo Michael Hardt (Minneapolis: University of Minnesota Press, 2005), str. 13.

02 Ibid., str. 43.

Žao mi je tih vrtnih patuljaka. Nije im lako. Ali odlazak na fakultet neće riješiti njihov problem.

Dok će odlazak na posao to sigurno učiniti.”⁰³

Ovaj odlomak Paula Ardena često se koristi kao motivacijski citat prilikom izrade brojnih dokumenata koji se bave edukacijskom politikom raznoraznih zemalja.

No, odložimo šalu na noćni ormarić i pođimo spavati. Ali ne prije nego što se pozabavimo ključnom temom ovog posta koji se bavi diskriminacijom vrtnih patuljaka.

Vrtni patuljci su godinama zabranjeni na prestižnoj Chelsea izložbi cvijeća. Razlog tomu je činjenica da se na vrtno patuljke gleda kao na utjelovljenje kiča i lošeg ukusa u ozbiljnim vrtlarskih krugovima u Velikoj Britaniji. Ove godine netko se odlučio suprotstaviti toj nepravdi. Jekka McVicar, koja je do sada osvojila 13 medalja na Chelsea izložbi cvijeća, uspjela je uvjeriti organizatore da joj dopuste da zadrži svog vrtnog patuljka u izložbenom vrtu.

Revolucija.

Tekst je, u ponešto drugačijoj verziji, objavljen na autoričinom blogu *Whiteflesh*, 25. svibnja 2009.

03 Paul Arden, *Whatever you think, think the opposite* (London: Penguin, 2006), p. 110.